

« zurück blättern vor »

KIZEL subst. m., ab 1782; ‘Feuerstein oder Eisenkies’ – ‘krzemień lub piryt’: [hapax] 1781–1782 Kluk Kop.2 58, L *Mineraliſtowie te wszystkie kamienie różnego gatunku nazywaią kizłami, które oſtrza ſwoie utraciwſzy, ſtały ſię okrążonemi. My kizłami zowiemy owe bardzo znaiome kamienie, które poſpolſtwo nazywa zanokcicami, kamienie poſrzednie między ciemnymi a przezroczyſtymi; miękſze od krzemienia.* – L, SWIL, SW (stp.) sowie BAN.
◊ **Etym:** nhd. *Kiesel* subst. m., ‘Minerale, deren Grundſtoff Kieselsäure iſt; ein beſtimmter Naturſtein’, GRI. ◊ **Konk:** †*kiz*.

« zurück blättern vor »